

ঈশ্বৰীয় স্নেহৰ মহত্ব

আজি স্নেহৰ সাগৰে নিজৰ তৃষ্ণাতুৰ সন্তানসকলক সাক্ষাৎ কৰিবলৈ আহিছেইক। অনেক জন্মৰ পৰা এই সঁচা অবিনাশী ঈশ্বৰীয় স্নেহৰ পিয়াসী হৈ আছিল। জন্ম-জন্মৰ পিয়াসী তৃষ্ণাতুৰ আত্মাসকলৰ এতিয়া সঁচা স্নেহ, অবিনাশী স্নেহৰ অনুভৱ হৈ আছে। ভক্ত আত্মা হোৱাৰ কাৰণে তোমালোক সকলো সন্তান স্নেহৰ ভিক্ষাৰী হৈ গ’লা। এতিয়া বাবাই ভিক্ষাৰীৰ পৰা স্নেহৰ সাগৰৰ সম্পত্তিৰ অধিকাৰী বনাই আছে। অনুভৱৰ আধাৰত সকলোৰে অন্তৰৰ পৰা এতিয়া এইটো আৱাজ স্বতঃ ওলায় যে ঈশ্বৰীয় স্নেহ আমাৰ জন্ম সিদ্ধ অধিকাৰ। গতিকে ভিক্ষাৰীৰ পৰা অধিকাৰী হৈ গ’লা। বিশ্বত প্ৰত্যেক আত্মাৰেই জীৱনত স্নেহেই হৈছে আৱশ্যকীয় বস্তু। জীৱনত স্নেহ নাথাকিলে তেতিয়া জীৱন নিৰস যেন অনুভৱ হয়। স্নেহ ইমান উচ্চ বস্তু যে আজি কালিৰ সাধাৰণ মানুহে স্নেহকেই ভগৱান বুলি মান্যতা দিয়ে। প্ৰেমই পৰমাত্মা অথবা পৰমাত্মাই হৈছে প্ৰেম। গতিকে স্নেহ ইমানেই উচ্চ যিমান ভগৱানক উচ্চ বুলি মান্যতা দিয়া হয় সেইবাবে ভগৱানক স্নেহ বা প্ৰেম বুলি কয়। এনেকৈ কিয় কোৱা হয়, তাৰ অনুভৱ নাই। তথাপিও পৰমাত্ম পিতা যেতিয়া এই সৃষ্টিলৈ আহিছে তেন্তে সকলো সন্তানক বাস্তৱ জীৱনত সাক্ষাৎ স্বৰূপত স্নেহ দিছে আৰু দি আছে। সেইবাবে অনুভৱ নোহোৱা স্বত্বেও এয়াই ভাবে যে স্নেহেই পৰমাত্ম। গতিকে পৰমাত্ম পিতাৰ প্ৰথম দান হৈছে প্ৰেম। স্নেহে তোমালোক সকলোকে ব্ৰাহ্মণ জন্ম দিছে। স্নেহৰ পালনাই তোমালোক সকলোকে ঈশ্বৰীয় সেৱাৰ যোগ্য কৰি তুলিছে। স্নেহে সহজ যোগী, কৰ্মযোগী, স্বতঃ যোগী কৰি তুলিছে। স্নেহে হৃদয় ত্যাগক ভাগ্যৰ অনুভৱ কৰাইছে। ত্যাগ নহয় ভাগ্য। এই অনুভৱ সঁচা স্নেহে কৰালে নহয় জানো। এই স্নেহৰ আধাৰতে যিকোনো প্ৰকাৰৰ ধুমুহাক ঈশ্বৰীয় উপহাৰ যেন অনুভৱ কৰা। স্নেহৰ আধাৰতে কঠিনতাক অতি সহজ যেন অনুভৱ কৰা। এই ঈশ্বৰীয় স্নেহে অনেক সম্বন্ধত লাগি থকা অন্তৰক, অনেক টুকুৰা হোৱা হৃদয়ক এজনৰ লগত জোৰা লগাই দিছে। এতিয়া এখন হৃদয় এজন দিলাৰাম। হৃদয়ৰ ভাঙোন নাই। স্নেহে বাবাৰ সমান কৰি তুলিলে। স্নেহে সৰ্বদা সান্নিধ্যৰ অনুভৱৰ কাৰণে সৰ্বদা সমৰ্থ কৰি তুলিলে। স্নেহে যুগ পৰিৱৰ্তন কৰি দিলে। কলিযুগীৰ পৰা সংগমযুগী বনাই দিলে। স্নেহেই দুখ-কষ্টৰ জগতৰ পৰা সুখৰ আনন্দময় জগতলৈ পৰিৱৰ্তন কৰি দিলে। এই ঈশ্বৰীয় স্নেহৰ ইমানেই মহত্ব আছে। যিয়ে মহত্বক জানে তেৱেঁই মহান হৈ যায়। এনেকুৱা মহান হৈছা নহয়। সকলোতকৈ সহজ পুৰুষাৰ্থে এয়াই হয়। স্নেহত সদায় সমাহিত হৈ থকা। মৰমত লীন হৈ থকা আত্মাৰ কেতিয়াও সপোনতো মায়াৰ প্ৰভাৱ পৰিব নোৱাৰে কিয়নো মৰমত লীন হৈ থকা অৱস্থা মায়া প্ৰফু অৱস্থা হয়। গতিকে স্নেহত থকাতো সহজ নহয় জানো। স্নেহে সকলোকে মধুবন নিবাসী কৰি তুলিছে। স্নেহৰ কাৰণেই আহি উপস্থিত হৈছা নহয় জানো। বাপদাদাইও সকলো সন্তানকে এইটোৱে বৰদান দিয়ে “সৰ্বদা স্নেহী হোৱা”। স্নেহ এনেকুৱা যাদু হয় যাৰ দ্বাৰা যিয়ে বিচাৰিবা সেয়াই প্ৰাপ্ত কৰিব পাৰিবা। সঁচা স্নেহৰ দ্বাৰা, অন্তৰৰ স্নেহৰ দ্বাৰা, স্বাৰ্থৰ স্নেহেৰে নহয়। সময়ত স্নেহী হওঁতা নহয়। যেতিয়া কোনো আৱশ্যকতাৰ সময় আহে সেই সময়ত মিঠা বাবা, মৰমৰ বাবা বুলি কৈ চলাওতা নহয়। সদায় এই স্নেহত সমাহিত হৈ থাকোতা। এনেকুৱা সকলৰ বাবে বাপদাদা সদায় চৰ্ছায়া হৈ থাকে। সময়ত স্মৰণ কৰোতা বা মতলবত স্মৰণ কৰোতা, এনেকুৱা সকলেও যথাশক্তি, যথাস্নেহৰ প্ৰতিদানত সহযোগ প্ৰাপ্ত কৰে। কিন্তু যথা শক্তি সম্পন্ন সম্পূৰ্ণ সফলতা নাপায়। গতিকে সদায় স্নেহৰ দ্বাৰা সৰ্ব প্ৰাপ্তি স্বৰূপ অনুভৱ কৰাৰ বাবে সঁচা অন্তৰেৰে স্নেহী হোৱা। বুজি পাইছা।

বাপদাদাই সকলো মধুবন ঘৰৰ শৃংগাৰ সন্তানসকলক বিশেষ স্নেহেৰে শুভেচ্ছা দি আছে। প্ৰতি গৰাকী সন্তান পিতাৰ ঘৰৰ বিশেষ শৃংগাৰ হয়। সন্তানসকলেই এই মধুবন বেহদ ঘৰৰ জেউতি। নিজকে এনেকৈ ভাবা নহয়নে। জগতৰ লোকসকলে খ্ৰীচমাচ পালন কৰিবলৈ ক’ত ক’ত যায়। আৰু এই বিশেষ বিদেশী বা ভাৰতৰ সন্তানসকল চুইট (মিঠা) ঘৰত আহি উপস্থিত হৈছে। মহান দিন, অতিকৈ মহান পিতাৰ সৈতে মহান অন্তৰেৰে পালন কৰিবৰ কাৰণে।

এই মহান দিন বিশেষ পিতা আৰু দাদা দুয়োজনৰে স্মৃতি চিহ্নৰ দিন হয়। এক দাতাৰ ৰূপত শিৱবাবাৰ চিন আৰু বৃদ্ধ স্বৰূপত ব্ৰহ্মা বাবাৰ চিন। কেতিয়াও ডেকা ৰূপ দেখুওৱা নহয়। খ্ৰীচমাচ ফাদাৰক বৃদ্ধ ৰূপতে দেখুৱায়। আৰু দুটি ৰঙো নিশ্চয় দেখুৱায়। বগা আৰু ৰঙা। গতিকে এয়া পিতা আৰু দাদা দুয়োজনৰে চিন। বাপদাদাই সৰু সন্তানসকলক যিবিলাক তেওঁলোকৰ ইচ্ছা থাকে সেয়া ভৰপূৰ কৰি দিয়ে। সৰু সৰু সন্তানসকলে অতি স্নেহেৰে এই বিশেষ দিনটিত নিজৰ মন পচন্দৰ বস্তু খ্ৰীচমাচ ফাদাৰৰ পৰা বিচাৰে বা সংকল্প কৰে। আৰু এইটো বিশ্বাস ৰাখে যে সেয়া নিশ্চয় পূৰণ কৰিব। গতিকে এয়াও তোমালোক সন্তানসকলৰ স্মাৰক। পুৰণা শূদ্ৰ জীৱনৰ যিমানেই বয়সিয়াল নহওঁক কিন্তু ব্ৰাহ্মণ জীৱনত সৰু

সন্তানেই হয়। গতিকে সকলো সৰু সন্তানে যিয়েই শ্ৰেষ্ঠ কামনা কৰে সেয়া পূৰ্ণ নহয় জানো। সেইবাবে এই স্মাৰক চিহ্ন শেষৰ ধৰ্মাৱলম্বীসকলৰ মাজতো চলি আহিছে। তোমালোক সকলোৱে এই সংগম যুগৰ মহান দিনটিৰ বহুত-বহুত উপহাৰ বাপদাদাৰ পৰা পাই গ'লা নহয়নে। বিশেষকৈ এই মহান দিনটি হৈছে উপহাৰৰ দিন। সেয়েহে বাপদাদাই সকলোতকৈ ডাঙৰ উপহাৰ স্বৰাজ্য আৰু স্বৰ্গৰ ৰাজ্য দিয়ে। য'ত অপ্ৰাপ্ত কোনো বস্তু থাকি নাযায়। সৰ্ব প্ৰাপ্তি স্বৰূপ হৈ যোৱা। গতিকে মহান দিন পালন কৰোতা মহান অন্তৰৰ হয়। বিশ্বক দিওতা গতিকে মহান অন্তৰৰ নহ'লা জানো। গতিকে সকলোকে সংগমযুগী মহান দিনটিৰ মহান অন্তৰেৰে অতিকৈ মহান বাপদাদাই শুভেচ্ছা জনাই আছে। তেওঁলোকে 12 বজাৰ পিছত পালন কৰিব, তোমালোকৰ নম্বৰ সকলোতকৈ আগত নহয়নে। সেইবাবে তোমালোকে আগতে পালন কৰি আছা। জগতৰ লোকে পিছত পালন কৰিব। বিশেষ ৰূপত ডবল বিদেশীসকলে আজি বহুত উৎসাহ-উদ্দীপনাৰে স্মৃতি ৰূপী উপহাৰ পিতাৰ প্ৰতি স্থূল আৰু সূক্ষ্ম ৰূপত দি আছে। বাপদাদাইও সকলো ডবল বিদেশী সন্তানসকলক স্নেহৰূপী উপহাৰৰ প্ৰতিদান হিচাপে পদমণ্ডল, সৰ্বদা স্নেহী সংগী হিচাপে থাকিব, সদায় স্নেহৰ সাগৰত সমাহিত হৈ লভলীন স্থিতিৰ অনুভৱ কৰিবা, এনেকুৱা বৰদানেৰে ভৰপূৰ স্মৃতি আৰু অমৰ প্ৰেমৰ প্ৰতিদান হিচাপে উপহাৰ দি আছে। সদায় গাই আৰু আনন্দত নাচি থাকিবা। সদায় মুখ মিঠা হৈ থাকিব। এনেকৈয়ে স্নেহী ভাৰতৰ সন্তানসকলকো বিশেষ সহজ যোগী, স্বতঃ যোগীৰ বৰদানৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ দি আছে।

সকলো সন্তানকে দাতা আৰু বিধাতা বাপদাদাই অবিনাশী স্নেহ সম্পন্ন সৰ্বদা সমৰ্থ স্বৰূপেৰে সহজ অনুভৱ কৰাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ দি আছে সকলোকে স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু নমস্কাৰ।

পাৰ্টীৰ লগত:- 1. সদায় নিজক এই পুৰণি সৃষ্টিৰ আকৰ্ষণৰ পৰা উপৰাম আৰু পিতাৰ মৰমৰ, এনেকুৱা অনুভৱ কৰানে? যিমানই উপৰাম হ'ব সিমানই স্বতঃ মৰমৰ হ'ব। উপৰাম নহ'লে মৰমৰো হ'ব নোৱাৰিবা। তেন্তে উপৰাম হোৱা আৰু মৰমিয়ালো হোৱা নে ক'ৰবাত নহয় ক'ৰবাত আসক্তি আছে? যেতিয়া কাৰো প্ৰতি আসক্তি নাথাকে তেতিয়া বুদ্ধি এজন পিতাৰ ফালে স্বতঃ যাব। অইন ঠাইলৈ যাব নোৱাৰে। সহজ আৰু নিৰন্তৰ যোগীৰ স্থিতি অনুভৱ হ'ব। এতিয়াই যদি সহজ যোগী নোহোৱা তেন্তে কেতিয়া হ'ব? ইমান সহজ প্ৰাপ্তি, সত্যযুগতো এতিয়াৰ প্ৰাপ্তিৰে ফল পাব। গতিকে এতিয়া সহজযোগী আৰু সদাকালৰ ৰাজ্য-ভাগ্যৰ অধিকাৰী সহজযোগী সন্তানসকল সদায় পিতাৰ সমান সমীপৰ হয়। গতিকে নিজকে পিতাৰ সমীপ আৰু লগত থাকোতা হিচাপে অনুভৱ কৰানে? যিসকল লগত থাকে তেওঁলোকে আলম্বন (সহায়) সদায় পাই থাকে। লগত যদি নাথাকে তেন্তে আলম্বনো নাপায়। যেতিয়া পিতাৰ আশ্ৰয় পাইছা তেন্তে কোনো বিঘ্ন আহিব নোৱাৰে। য'ত সৰ্বশক্তিমান পিতাৰ আলম্বন আছে গতিকে মায়া নিজেই আঁতৰি যায়। শক্তিশালীৰ আগত দুৰ্বলে কি কৰিব? আঁতৰি নাযাব জানো। এইদৰে মায়াও আতৰি যাব, আক্ৰমণ নকৰিব। গতিকে সকলো মায়াজিৎ হোৱানে? ভিন্ন-ভিন্ন প্ৰকাৰেৰে, নতুন নতুন ৰূপত মায়া আহে কিন্তু জ্ঞানী আত্মাই মায়ালৈ ভয় নকৰে। তেওঁলোকে মায়াৰ সকলো ৰূপকে জানি লয় আৰু জনাৰ পিছত ফালৰি কাতি আহে। যেতিয়া মায়াজিৎ হৈ গ'লা তেন্তে কেতিয়াও কোনেও অস্থিৰ কৰিব নোৱাৰে। কোনোবাই যিমানই চেষ্টা নকৰক কিন্তু তোমালোক অস্থিৰ নহ'ব।

অমৃতবেলাৰ পৰা ৰাতিলৈকে পিতা আৰু সেৱা ইয়াৰ বাহিৰে আৰু কোনো লগন যাতে নাথাকে। পিতাক পালা আৰু সেৱাধাৰী হ'লা কিয়নো যি পালা সেয়া যিমানই বিলাবা সিমানই বাঢ়িব। এটা দিবা আৰু পদমৰ হিচাপত পাব। এইটোৱেই স্মৃতিত ৰাখিবা - আমি সৰ্ব ভৰালৰে মালিক, ভৰাল ভৰপূৰ। যাক জগতে বিচাৰি আছে তেওঁৰ সন্তান হৈছো। দুখৰ জগতৰ পৰা আতৰি আহিলা। সুখৰ সংসাৰত আহি গ'লা। গতিকে সদায় সুখৰ সাগৰত টো খেলি, সকলোকে সুখৰ খাজনাৰে (সম্পত্তিৰে) ভৰপূৰ কৰি তোলা। অম্ৰা!

নিৰ্বাচিত অব্যক্ত মহাবাক্য

ব্ৰাহ্মণ জীৱনত সত্যতা ৰূপী সংস্কৃতিক আকোৱালি লোৱা।

ব্ৰাহ্মণ পৰিবাৰৰ প্ৰথম নম্বৰৰ সংস্কৃতি হৈছে - “সত্যতা”। গতিকে প্ৰত্যেকৰে চেহেৰা আৰু চলনত এই ব্ৰাহ্মণ সংস্কৃতি প্ৰত্যক্ষ হোৱা উচিত। প্ৰত্যেক ব্ৰাহ্মণে যেন হাঁহি মুখেৰে প্ৰত্যেকৰ লগত সম্পৰ্কত আহে। কোনোবা যেনেকুৱাই নহওক কিন্তু তোমালোকে নিজৰ এই সংস্কৃতি কেতিয়াও নেৰিবা। এতিয়া নিজৰ জীৱনত নতুন সত্যতাৰ সংস্কাৰ দেখুওৱা। কমকৈ কোৱা, লাহে লাহে কোৱা আৰু মধুৰ বচন কোৱা। যদি নিবিচাৰিলেও কেতিয়াবা ক্ৰোধ বা অসহিষ্ণুতা আহি যায় তেতিয়া অন্তৰেৰে ক'বা “মিঠা বাবা” তেন্তে অতিৰিক্ত ভাবে সহায় পাব। অন্তৰৰ পৰা শুভ ভাৱ আৰু মৰমৰ ভাৱ উদয়

কৰিলে ক্ৰোধ মহাশত্ৰুৰ ওপৰত বিজয় প্ৰাপ্ত কৰিব।

বহুত সন্তানে আজিকালি এক বিশেষ ভাষা ব্যৱহাৰ কৰে যে মই অসত্য দেখিব বা অসত্য শুনিব নোৱাৰো, সেইবাবে অসত্যক দেখিলে, মিছা শুনিলে অন্তৰত আৱেশ উৎপন্ন হয়। কিন্তু যদি সেয়া অসত্য হয় আৰু তোমাৰ অসত্যক দেখি আৱেশ উৎপন্ন হয় তেন্তে সেই আৱেশো অসত্য নহয় জানো! অসত্যক শেষ কৰিবলৈ নিজৰ মাজত সত্যতাৰ শক্তিক ধাৰণ কৰা। সত্যতাৰ চিন হৈছে সত্যতা। যদি তুমি সত্য হোৱা, সত্যতাৰ শক্তি তোমাৰ মাজত আছে তেন্তে সত্যতাক কেতিয়াও নেৰিবা, সত্যতাক সিদ্ধ কৰা কিন্তু সত্যতাপূৰ্বক। যদি সত্যতাক এৰি অসত্যতাক আকোৱালি লৈ সত্যক সিদ্ধ কৰিব বিচৰা তেন্তে সেই সত্য সিদ্ধ নহ'ব। অসত্যতাৰ চিন হৈছে জেদ আৰু সত্যতাৰ চিন হৈছে নম্ৰতা। সত্যতাক সিদ্ধ কৰোতাই সদায় নিজে নম্ৰ হৈ সত্যতাপূৰ্বক ব্যৱহাৰ কৰিব। আৱেশত আহি যদি কোনোবাই সত্যক সিদ্ধ কৰে তেন্তে নিশ্চয় তাত কিবা নহয় কিবা অসত্যতা সোমাই আছে। কিছুমান সন্তানৰ ভাষা এনেকুৱা হৈ গৈছে - মই একেবাৰে সঁচা কওঁ, 100 শতাংশ সঁচা কওঁ। কিন্তু সত্যক সিদ্ধ কৰাৰ আৱশ্যকতা নাই। সত্য এনেকুৱা সূৰ্য্য যি লুকাই থাকিব নোৱাৰে। কোনোবাই যিমানৈ প্ৰাচীৰ আগলৈ নানক কয় সত্যতাৰ প্ৰকাশ কেতিয়াও লুকাই নাথাকে। সত্যতাপূৰ্বক বাণী, সত্যতাপূৰ্বক চলন, ইয়াৰ দ্বাৰাই সফলতা প্ৰাপ্ত হয়।

যেতিয়াই কোনো অসত্য কথা দেখিবলৈ পোৱা, যদি শুনাও তথাপিও বায়ুমণ্ডলত অসত্যতা বিয়পাই নিদিবা। কোনোৱাই কয় এয়া পাপ কৰ্ম হয়, পাপ কৰ্ম দেখিব নোৱাৰো কিন্তু বায়ুমণ্ডলত অসত্যতাৰ কথা বিয়পোৱা এয়াওতো পাপ হয়। লৌকিক পৰিয়ালতো যদি এনেকুৱা কোনো কথা দেখা পোৱা বা শুনা যায় তেতিয়া তাক বিয়পাই নিদিয়ো। কানেৰে শুনিলা আৰু অন্তৰত লুকাই ৰাখিলা। যদি কোনোবাই ব্যৰ্থ কথাৰ বিয়পাই দিয়ে তেন্তে এয়াও পাপৰ অংশ হয়। এনেকুৱা সৰু-সৰু পাপে উৰন্ত কলাৰ অনুভৱক সমাপ্ত কৰি দিয়ে সেইবাবে এই কৰ্মৰ গহন গতিক বুজি লৈ সত্যতাপূৰ্বক ব্যৱহাৰ কৰিব। তোমালোক ব্ৰাহ্মণ সন্তানসকল বহুত বহুত ৰয়েল (মাৰ্জিত) হোৱা। তোমালোকৰ চেহেৰা আৰু চলন দুয়োটিয়ে সত্যতাৰ সত্যতা অনুভৱ কৰাওঁক। এনেও ৰয়েল আত্মাসকলক সত্যতাৰ দেৱী বুলি কোৱা হয়। তেওঁলোকৰ কথা কোৱাৰ ধৰণ, দৃষ্টি, চলন, খোৱা-লোৱা, উঠা-বহা, প্ৰতিটো কৰ্মতে সত্যতা সত্যতা স্বতঃ দেখা পোৱা যায়। এনেকুৱা নহয় যে মইতো সত্যতাক সিদ্ধ কৰি আছো আৰু তাত সত্যতা লেখমাত্ৰও নাই। গতিকে এয়া শুদ্ধ নহয়। কোনো সন্তানে কয় এনেয়েতো ক্ৰোধ নাহে, যদি কোনোবাই মিছা কথা কয় তেন্তে ক্ৰোধ আহি যায়। তেওঁ মিছা কথা ক'লে, তুমি থঙেৰে ক'লা তেন্তে দুয়োজনৰ মাজত শুদ্ধ কোন? কোনোবাই চতুৰতাৰে কয় মই থং নকৰো, মোৰ আৱাজেই ডাঙৰ, আৱাজেই এনেকুৱা তীক্ষ্ণ। কিন্তু যেতিয়া বিজ্ঞানৰ সাধনেৰে আৱাজক কম আৰু বেছি কৰিব পাৰা তেন্তে কি মৌনতাৰ (শান্তিৰ) শক্তিয়ে নিজৰ আৱাজৰ গতিক কম বা বেছি কৰিব নোৱাৰানে? যিদৰে ক্ৰোধ অজ্ঞানৰ শক্তি এনেদৰে জ্ঞানৰ শক্তি হৈছে শান্তি, সহন শক্তি। গতিকে অজ্ঞানৰ শক্তি ক্ৰোধক বহুত ভালদৰে সংস্কাৰ বনাই ল'লা আৰু ব্যৱহাৰো কৰি থাকা আকৌ ক্ষমাও বিচৰি থাকা। এনেদৰে এতিয়া প্ৰতিটো গুণক, জ্ঞানৰ প্ৰতিটো কথাক সংস্কাৰ ৰূপত উদয় কৰা। তেতিয়া সত্যতা আহি যাব।

কোনো-কোনোৱে ভাবে কিজানি ক্ৰোধ কোনো বিকাৰ নহয়, এয়া হৈছে অস্ত্ৰ, বিকাৰ নহয়। কিন্তু ক্ৰোধ জ্ঞান যুক্ত আত্মাসকলৰ বাবে মহাশত্ৰু হয় কিয়নো ক্ৰোধ অনেক আত্মাৰ সম্বন্ধ, সম্পৰ্কত আহিলে প্ৰসিদ্ধ হৈ যায় আৰু ক্ৰোধক দেখি পিতাৰ নামো বহুত গ্লানি হয়। কওঁতাই এয়াই কয়, চাই ল'লো জ্ঞান যুক্ত আত্মাসকলক, সেইবাবে ইয়াৰ অংশমাত্ৰকো সমাপ্ত কৰা। বহুত বহুত সত্যতাপূৰ্বক ব্যৱহাৰ কৰা।

বৰদান: ডাইৰেক্ট (প্ৰত্যক্ষ ভাবে) পৰমাত্ম লাইটৰ (পোহৰৰ) সংযোগৰ দ্বাৰা অন্ধকাৰ নাশ কৰোতা লাইট হাউচ হোৱা

তোমালোক সন্তানসকলৰ ওচৰত ডাইৰেক্ট (পোনপটীয়াকৈ) পৰমাত্ম পোহৰৰ সংযোগ আছে। কেৱল স্বৰ্গীয় স্মৃতি ৰূপী চুইচ ডাইৰেক্ট লাইনৰ দ্বাৰা অন কৰা তেন্তে লাইট আহি যাব আৰু যিমানৈ সূৰ্য্যৰ পোহৰক লুকাওঁতা গভীৰ ক'লা ডাৱৰ নহওক, সেয়াও আঁতৰি যাব। ইয়াৰ দ্বাৰা নিজেতো উজ্জ্বল হৈ থাকিবাই আৰু অন্যৰ বাবেও লাইট হাউচ হৈ যাবগৈ।

স্লোগান: স্ব-পুৰুষাৰ্থত তীৱ্ৰ হোৱা তেতিয়া তোমাৰ প্ৰকল্পনৰ দ্বাৰা অন্যৰ মায়াও সহজে আঁতৰি যাব।

!! ওঁম শান্তি !!

ওঁম শান্তি!!